

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 12. okt. 2007.

En ny ungdomsbevægelse sprang ud af asken fra Jagtvej 69

Selv om der ikke blev noget besat hus ud af det, var den såkaldte "G13"-aktion sidste lørdag uden tvivl den største succes for ungdomshusbevægelsen efter rydningen af ungdomshuset på Jagtvejen. I lørdags lykkedes det nemlig at samle flere tusinde unge om en velplanlagt, 99% fredelig aktion for et nyt ungdomshus – og at "vende stemningen" i befolkningen! Det var kulminationen på en udvikling, som blev sat i gang af... rydningen af Jagtvej 69. På trods af den berettigede vrede og frustration, det affødte blandt husets unge og "gamle" brugere – samt blandt sympatisører – er rydningen og nedrivningen af det gamle ungdomshus muligvis det bedste, der er sket for bevægelsen i nyere tid.

Ud af asken fra gadebålene er sprunget en konstruktiv kraft, hvor nye generationer af aktivister for flere fristeder har fået plads. Den lukkede og aggressive kultur, som Jagtvej 69 også var eksponent for, har fået larmende selskab af unge, der ønsker en mere åben, positiv og demokratisk kultur. Et af eksemplerne på de nye toner, er initiativet G13 aktion. I tilsigtet eller utilsigtet opgør med tidligere tiders hemmeligheds- og machostil erklærede G13 åbent, at initiativet ville overtage bygningerne på Grøndalsvænge 13 som kulmination på en ikke-voldelig demonstration på G-dag 6. oktober.

En vigtig del af det seneste halve års udvikling er Feministisk G13-aktion, hvor grupper og enkeltpersoner gået sammen om at give den nye ungdomshus-bevægelse en solid feministisk forankring.

Venstrefløjsfeminister har gennem det sidste år mødtes til folkekøkkener i Folkets Hus på tværs af grupperinger. Feministisk G13-aktion har produceret pixi-bøger om behovet for feministiske fristeder, organiseret træning i demonstrationsblokke, og lagt planer for et kommende feministisk hus på Grøndalsvænge. Feministisk analyse, organisations- og aktivistkultur er en oplagt indgangsvinkel til at åbne ungdomshusbevægelsen op og skabe et nyt fristed, som er reflekterende over interne magtstrukturer og eksperimenterende i forhold til måder at organisere det sociale og politiske rum på.

Hele denne udvikling betød et langt bredere grundlag for aktionen, der samlede flere tusinde deltagere. Og netop derfor lykkedes det faktisk også, trods det massive og brutale politiopbud, for flere hundrede aktivister at komme ind på grunden. Det krævede masser af civil ulydighed, naturligvis, for politiet havde øjensynligt fået instrukser om at undgå en husbesættelse for enhver pris. Men det bemærkelsesværdige er, at aktionen blev gennemført helt uden de brostenskast, molotovcocktails, containerafbrændinger, rudeknusninger m.v., som ellers har præget ungdomshusbevægelsen. Selv politiledelsen måtte efterfølgende indrømme, at demonstranterne havde optrådt usædvanligt fredeligt og ikke-voldeligt! Det ville også være vanskeligt at påstå andet, når politiet – trods deres utvivlsomt gode vilje til noget mere – kun var i stand til at rejse 3 voldssigtelser og 1 hærværkssigtelse mod de over 400 aktivister, man fandt det for godt at anholde!

Så meget mere skandaløst var det naturligvis, at politiet optrådte med stor brutalitet: Med enorme mængder af tåregas, knippelslag, politihunde "der kom ud af kontrol"(!), masseanholdelser af fredelige demonstranter (det største antal anholdte ved en enkeltstående aktion i Danmarkshistorien) osv. Efterfølgende holdt man i timevis de anholdte bagbundne med

plastikstrips, uden mulighed for at gå på toilettet. Alt i alt en magtanvendelse, der står i grel modsætning til demonstranternes ikke-vold.

Magtmidler, der åbenlyst ikke står i forhold til karakteren af den ”forbrydelse” – indtrængen i en bygning, der har stået tom i en årrække – man ville forhindre.

Men resultatet er, at stemningen i befolkningen – og endda i store dele af pressen – er vendt. Hvor ungdomshusbevægelsen siden de aldeles kontraproduktive raids på Nørrebro og Christianshavn omkring rydningen har stået meget isoleret – ikke bare politisk og i medierne, men også i forhold til almindelige københavnere – er sympatien for bevægelsen nu på vej tilbage.

Ritt Bjerregaard og hendes opportunistiske medsammensvorne i R og SF på rådhuset i København har følt ånden (den nye ånd!) i nakken og indbyder nu bevægelsen til forhandlinger. Dermed er slaget selvfølgelig ikke vundet, for Ritts hidtidige udspil ligger meget langt fra det (de!) selvstyrende

fristed(- er!), der er bevægelsens (og selvfølgelig også Enhedslistens) krav.

Hvis bevægelsen imidlertid er i stand til at fastholde metoden fra G13, vil politiet være under hårdt pres for at styre deres brutalitet fremover, og bevægelsen vil kunne samle endnu bredere, både når der skal mobiliseres deltagere og sympati. Med G14, G15 osv. vil bevægelsen kunne lægge et hidtil uset pres på politikerne, og et eller andet sted vil man vel finde deres G- punkt... Så vil vejen være banet for ét, to, mange ungdomshuse!

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk